మల్లెల చాటున

హుందాగా ఆగిన డీలక్సులోకి ఠీవిగా ఎక్కాడు నారాయణ ముందుగానే రిజర్వు చేసుకున్న సీటు అతనికోసం ఖాళీగా నిరీక్షిస్తోంది. బస్సు పెద్ద రద్దీగా లేదు. రిజర్వు చేసుకోకపోయినా, సీటు దొరికేదే అనుకున్నాడు నారాయణ. ఇద్దరు కూర్చునే సీటులో మొదటిదే అతనిది. అందులో రెండో వ్యక్తి లేరు అందులోనే కాదు చాల సీట్లలో ఒక్కొక్కరే కూర్చున్నారు. ఆ కూర్చోడం కూడా అక్కడొక అక్కడొక సీట్లో కూర్చున్నారు. నారాయణ తన సీట్లో తాపీగా వెనక్కి జారగిలబడ్డాడు. కండక్టరు అందరి దగ్గర టిక్కెట్లు చూసి, తన లెక్కలన్నీ చూసుకొని బెల్ కొట్టాడు. అప్పుడు బస్సు మెల్లగా కదిలింది. బస్సు గుమ్మానికి ఒకవైపు అతను మరొక వైపు కండక్టరు కూర్చున్నారు. నారాయణ బస్సు ఎక్కిన దగ్గర్నుంచీ ఆ కండక్టరుని గమనిస్తూనే వున్నాడు. అతను గమ్మత్తుగా వున్నాడు. మాటికి మాటికి చూడాలనిపించేటట్టుగా వున్నాడు. నున్నని చెంపలు పలుచగా, ఎర్రగా వున్న పెదాలు చురుకైన కళ్ళు, సన్నగా, అదొకరకమైన సుకుమారత్వంలో ఒక కన్నెపిల్లలా వున్నాడు. అవన్నీ చూస్తుంటే తను చదువుకునే రోజుల్లో కాలేజీ నాటకాల్లో ఆడవేషం వేసే సుందర్ మాటిమాటికి జ్ఞాపకం వస్తున్నాడు. అతన్ని కాలేజీలో అంతా సుందరీ అని పిలిచేవారు. కొందరి మగాళ్ళలో ఎక్కువ ఆడతనం కనిపిస్తూ వుంటుంది. అలాంటి వాళ్ళను చూస్తుంటే నారాయణకి భలే ముచ్చటగా వుంటుంది. నున్నటి సిమెంటు రోడ్డుమీద వేగంగా కదులుతున్న బస్సులోంచి దూరంగా దూరంగా జరిగిపోతున్న దీపాలతో గుంటూరు కనబడుతోంది. నారాయణ మనసు ఆనందంతో పుకరలు వేస్తోంది మూడేళ్ళుగా తను వెళ్ళాలనుకునే

తిరుపతికి ఈనాడు వెళ్ళగలగుతున్నాడు. ఈ ప్రయాణంకోసం ఎన్నాళ్ళగానో ఎదురుచూశాడు. ఆ స్వామికి ఈ నాటికి తనమీద దయకలిగింది. బస్సు ఒక్క వుదుటున ఆగడంతో నారాయణ ఆలోచనలు చెదిరి ఠక్కున ఆగిపోయాయి. తల బయటికి పెట్టి చూశాడు చిలకలూరిపేట బస్టాండు. మహా సందడిగా వుంది. సోడాల వాళ్ళు, పళ్ళవాళ్ళు, బస్సు చుట్టూ మూగారు. కండక్టరు మునుస్వామి కిటికీలోంచి తల బయటికి పెట్టి మల్లెపూలు బేరమాడటం మొదలుపెట్టాడు. ఒకళ్ళో యిద్దరో ప్రయాణీకులు ఎక్కారు. వాళ్ళకు టిక్కెట్ కూడా యివ్వకుండా మునుస్వామి మల్లెపూలు బేరమాడి దోసిటినిండా మల్లెపూలుకొని జాగ్రత్తగా కాగితంలో పోసి పక్కన పెట్టుకున్నాడు.

"ఈ ముసల్ది మరీ జాస్తి ఖరీదుకి అమ్ముతుంది. ఈ పూవులు పావలాకి అమ్మింది. ఇలా సంపాదించిన డబ్బులన్నీ ఏం చేసుకుంటుందో అని పూలు ప్రియంగా అమ్మిన ముసలమ్మమీద విసుక్కుని అక్కడెక్కిన ప్యాసింజర్లకి టిక్కెట్లు యిచ్చాడు.

కండక్టరు పూలెందుకు కొన్నాడా అని నారాయణకి అనుమానం వచ్చింది. డ్రైవరు కిందకు దిగి బీడీ ముట్టించుకుని వచ్చాడు.

"ఇయ్యాళ సర్వీసు మా డల్‌గా వుందే, ఏంటి మునుస్వామి, ఇక పోదామ - ఇంకెవరెక్కుతార్లే యిక్కడ" అని అన్నాడు.

"ఎక్కెక్కు తొందరగా పోనియ్యి, నా కీవ్వాళ కావలి నైటవుట్" అన్నాడు మునుస్వామి.

"ఓహెూ అదా సంగతి, ఇవాళ మహా వుషారుగా వున్నావ్" అంటూ మునుస్వామి భుజంమీద గట్టిగా చరిచాడు.

మునుస్వామి ముసిముసి నవ్వులు నవ్వాడు. బస్సు బయలుదేరింది. జేబులోంచి దారంతీసి పేపర్లో పోసిన మల్లెపూలు వొళ్ళో పెట్టుకుని మెల్లగా ఒక్కొక్కటే మాల కట్టడం మొదలుపెట్టాడు మునుస్వామి.

డ్రైవర్ మధ్యలో ఎందుకో వెనక్కి తిరగి పూలు కడుతున్న మునుస్వామిని చూసి నవ్వి–

"మొదలెట్టావూ ఏం శ్రద్ధరా నీకు" ఎందుకొచ్చిన యాతనా? అంతకు కావాలంటే కట్టిన దండే కొనకపోయావా?" అన్నాడు. మనం సొంతంగా కట్టినపూలకు, కొన్న దండకు తేడా వుందిలేవయ్యా! ఇందులో వున్న ఆనందం నీకు తెలియదులే" అన్నాడు. మునుస్వామి అందంగా నవ్వుతూ.

"అవును నాకెలా తెలుస్తుంది."

కండక్టరు మునుస్వామి ప్రవర్తన నారాయణలో వింత ఆసక్తిని రేకెత్తించింది. ఆడవాళ్ళకంటే ఎక్కువగా గీచి గీచి బేరమాడి పూలుకొనడం, ముందుగానే సిద్ధంగా వుంచుకున్న దారంతో ఆ పూలను ఎంతో జాగ్రత్తగా, సుతారంగా మాలకట్టం - చూస్తుంటే నారాయణలో రకరకాల భావాలు బయలేదేరాయి. ఈ పూలదండను ఎవరికోసం ఇంత జాగ్రత్తగా కడుతున్నట్లు? పెళ్ళాం కోసమా ఈ రోజుల్లో కట్టుకున్న పెళ్ళాన్ని గుదిబండలా చూసే మగాళ్ళు వాళ్ళకి పూలదండలు, అందులో స్వంతంగా కట్టి యిస్తారా? బహుశః ఏ ప్రియురాలో వుండి వుంటుంది. దానికోసమే అయి వుంటుంది. ఇందాక కావలి నైటవుట్ అన్నాడుగా, ఇకనేం, అక్కడ ఈ ప్రబుద్ధుడికి ఎవరో వుండి వుంటారు. మోటారు వాళ్ళకి, పోలీసోళ్ళకి పొరుగూళ్ళలో ఇలా స్పేర్ పెట్టుకోవడం అలవాటే అని చెప్తూంటారు. దానికోసమే యింత శ్రద్ధగా పూలమాల తయారు చేస్తున్నాడు. పూలు తీసుకెళ్ళి దానికిస్తే అది కట్టుకోలేదూ? అంత సుకుమారితనమా? వీడి వాలకం చూస్తే దానికి నూనెరాసి తలదువ్వి జడకూడా వేసేలాగ వున్నాడు. ఉత్త ఆడంగి వెధవ! అసలు మనిషిని చూస్తుంటే తెలియటం లేదూ.

మునుస్వామి దండ కట్టడం మధ్య మధ్యలో ఆపి కట్టిన దండని చూసి మురిసిపోతున్నాడు. అతని మురిపెం చూసేసరికి నారాయణకి వొళ్ళు మండుకొచ్చింది.

అబ్బ... యెంత సంతోషంరా తండ్రి ఆడంగి లాగ పూలు కట్టుకుంది చాలక. యెంత వుబలాట పడిపోతున్నాడో కావలి వెళ్ళి సరసాలతో రాత్రంతా గడిపేస్తాడు. పాపం సొంత ఊళ్ళో యింటి దగ్గర వీడి భార్య ఒక్కర్తీ బిక్కు బిక్కుమంటూ ఏ చంటిపిల్లాడినో వొళ్ళో పడుకోబెట్టుకొని వుంటుంది. ఆ పిల్లవాడికి ఏ జ్వరమో వస్తే వాడ్ని కరచుకుని పడుకుని వుంటుంది. మధ్య మధ్యలో ఈ మగరాయుడు యెక్కడ తిన్నాడో, ఏం తిన్నాడో ఏ కారు సీట్లో పడుకున్నాడో అని బెంబేలు పడిపోతూ వుంటుంది. వీడేమో ప్రియురాలితో సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, తను స్వయంగా కట్టిన మల్లెపూల దండను ఆమె జడలో పెట్టి మురిసిపోతూ వుంటాడు. అది వీడి జేబులు ఖాళీ చేస్తుంది. డబ్బు ఇలా జులాయి చేసి, ఇంటి దగ్గర పెళ్ళాం, పిల్లలు పస్తులతో బాధపడుతున్నా పట్టించుకోడు. అప్పులు - పస్తులు ఏమీ చేయలేక వూరికే పెళ్ళాన్ని తంతూ వుంటాడు. ఆమె ఏడుస్తూ వుంటుంది. భోరు భోరున ఏడుస్తూ

వుంటుంది. కుమిలి కుమిలి ఏడుస్తుంది. పిల్లల్ని చూసుకుని చావలేక బ్రతుకుతున్నందుకు గుండెలవిసి పోయేలా ఏడుస్తుంది. అమ్మకూడా అలాగే కొన్నేళ్ళు ఏడ్చి ఏడ్చి బ్రతకలేక చచ్చిపోయింది. తనకు తెలిసీ తెలియని వయసులో అమ్మ చనిపోయింది.

కళ్ళు మూసుకుని సీటుకు జారగిలపడి కూర్చున్న నారాయణ కళ్ళనిండా నీళ్ళూరాయి, కన్నీటి పొరల చాటునుండి ఎప్పుడో పదిహేను సంవత్సరాల క్రితం చనిపోయిన తల్లి ముఖం అస్పష్టంగా కదులుతోంది. నారాయణ కన్నీటిని బిగించిపెట్టి మునుస్వామి భార్యస్థానంలో తనతల్లిని వూహించుకున్నాడు. తన తండ్రి కూడా ఒకామెని పెట్టుకుని సర్వస్వం దానికి దోచిపెట్టి తన తల్లిని నానా హింసలూ పెట్టేవాడు, రోజూ ఏదో వంకతో అమ్మని కొడుతూనే వుండే వాడు. ఇప్పటికీ బామ్మ చెప్తుంది, కోడల్ని తలచుకుని ఆమె కళ్ళనీళ్ళు పెట్టని రోజంటూ వుండదు.

"అమ్మా! అమ్మా!" అని నారాయణ మనసులోనే అనుకున్నాడు.

"ఒంగోలు వచ్చింది లేవండి సార్" అని ఎవరినో తట్టి లేపుతున్నాడు కండక్టరు.

నారాయణ ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచాడు. మునుస్వామి యెదురుగా నవ్వుతూ కనపడ్డాడు.

"భోజనాలు చేసేవారు యిక్కడే చెయ్యండి సార్" అని చెప్పి చేతిలోని పూలదండను జాగ్రత్తగా కాగితం మీద గుండ్రంగా సున్నా ఆకారంలో అమర్చిపెట్టి క్రిందకి దిగాడు. బస్సులో అంతా కిందకి దిగారు. ఒక ముసలాయన మాత్రం చివరిసీట్లో యింకా కునికిపాట్లు పడుతున్నాడు. నారాయణ ఆ దండను తీసి బాగా నలిపి అవతల పారేద్దామనుకున్నాడు. మళ్ళీ ఆలోచించాడు. పువ్వులేం చేశాయి. అనుకుని సరిపెట్టుకొన్నాడు మునుస్వామి కిళ్ళీ కొట్టువాడితో దగ్గరగా నవ్వుతూ ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు అతని నవ్వు నారాయణలో మంటలు రేపింది. అతని మనసంతా మునుస్వామి మీద అసహ్యంతో నిండిపోయింది. తన తల్లి గుర్తుకు రావడంతో అతని మనసు చెదిరి ముందటి ఉత్సాహమంతా పోయింది. మునుస్వామి మీద ఆపుకోలేనంత కోపంగా వుంది. ఏదో ఒక వంక పెట్టుకుని బస్సు దిగేలోపు యితన్ని బాగా తన్నాలి అనిపించింది నారాయణకి.

మునుస్వామి కొనడం పూర్తి చేసి మళ్ళీ బస్సెక్కాడు నారాయణ అతన్ని పురుగును చూసినట్లు చూశాడు వీడు తిండి తినడా? అనుకున్నాడు చీదరగా.

మునుస్వామి సీటుమీద పెట్టి వుంచిన పూలదండ తీసుకుని డ్రైవరు కేబిన్‌లోకి వెళ్ళాడు. కేబిన్‌లో వున్న వెంకటేశ్వరస్వామి పటానికి దండ అలంకరించాడు. కిళ్ళీ కొట్లో కొనుక్కుని వచ్చిన వూదొత్తులు వెలిగించి ఫోటో ఫ్రేమ్‌లో గుచ్చాడు. రెండు చేతులెత్తి దణ్ణం పెట్టాడు. కొన్ని క్షణాలు కళ్ళు మూసుకుని నిలబడ్డాడు. తరువాత మళ్ళీ కళ్ళు తెరిచి వచ్చి ఇదంతా కళ్ళప్పగించి చూస్తున్న నారాయణని చూసి నవ్వుతూ "ఏంటో సార్ నాకిదో అలవాటైపోయింది. సొంతంగా నా చేతుల మీద దండ కట్టి స్వామికి వేస్తే గాని తృప్తి వుండదు. అందుకే యిదో పిచ్చిగా చేస్తుంటాను. ఏదో ఆనందం సార్ అలా చేస్తే; ఈ సర్వీసు కొచ్చినప్పుడు ఇలా దండ వెయ్యకుండా నేను భోజనం కూడా చెయ్యను సార్" అని.

"ఏవిఁటి మీరింకా కూర్చున్నారే - భోజనం చెయ్యరా" అంటూ కిందకి దిగి వెళ్ళిపోయాడు భోజనం చెయ్యడానికి మునుస్వామి.

(ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక నుండి)